

FRAGMENTS

Vaig sentir que rondava per aquí,
la mort, però no em quedava prou clar
per qui venia. L'endemà es va veure
que era el seu torn, no el meu encara. Tant se val.

Deixeu-los creure,
que allò concebut se'ls faci real.
Que riguin de les seves passions.
El que anomenen passió
no és energia espiritual, sols
el frec de l'esperit i el món exterior.
Que creguin, sobretot, en ells mateixos.

Feliç qui va a la mar
i sap trobar-hi aigua.

Mira el cel,
oblida allò que encara no has après.
Després, terra. Dins
la boca, dins els ulls.

Si parles amb Déu ets un místic.
Si et contesta, un borratxo.

DOLMEN

Als inicis de l'escriptura, algú dedica una part de la seva vida a fer el seguiment d'una roca. A escriure les seves impressions sobre aquesta roca. El segueix un altre escriptor, i un altre, i així successivament. Si això s'hagués fet, ara tindríem un document escrit al llarg de tres mil anys sobre la biografia —en curs— d'una roca. Els seus moviments, les seves erosions, els seus paràsits, l'acumulació, la maduració i la pèrdua i la recuperació de les pàtines... I, com un palimpsest, el pàl·lid reflex de les vides de tots els escriptors que haurien pres el relleu, al llarg de tres mil anys, en la tasca de narrar la peripècia i vicissituds d'una roca. Un mineral com a nucli i milers de vides humanes al seu voltant, orbitant en l'escriptura, traçant trajectòries en tots els sentits, a l'entorn de la roca impassible. Una cultura.

Fa dies que et vigilo.
Quan em vegis, ja no veuràs res més.

CAMÍ

Hi ha tres joves d'aspecte bondadós
i tres paons de llarga cua,
atravessats entre el camí i els marges.
Caragolins i flor de taparera.
Passa un home corrent, la dona va al darrere
amb la bicicleta i el fill, menut,
assegut damunt el manillar.
Ella diu: corre molt, però l'agafarem.
L'home s'allunya cap al sol ponent,
s'empetiteix amb cada passa
i el persegueix la dona, que du el nin
damunt la bicicleta,
com si anessin a l'altra banda del temps
i com si haguessin de quedar
dins el meu cap per sempre més
juntament amb els tres joves bondadosos,
i el paó que ara desplega la cua,
i tota aquesta vida ja esflorada.

MARGUERITE CHOPIN, VAMPIRA DE
COURTEMPIERRE

Havent vist *Vampyr*, de C. Th. DREYER

*Per les fosques allà on plora
l'esquelet mossegat pels gossos de la nit*
Bartomeu ROSSELLÓ-PÒRCEL, «Ronda amb
fantasmes»

Fa un rot de sang l'estaca al cor
Les mans lligades a la reixa
Les ombres es desdoblen
L'home destapa el mort
per descobrir que és ell mateix
Dins el taüt
Un flascó de verí
Roden les rodes roda l'engranatge
farina d'ossos mòlts sepulta el metge
quan la barca travessa el riu dels morts

ESTANCES

Primera

Recordo el nin que vaig ser, o només
em sembla que el recordo? Hi ha un cordó
que uneix aquell infant amb aquest home
que ara escriu, una esperança umbilical,
un mar de núvols baixos, la pilota
que no volia entrar. Vist com pertoca,
el poder és insignificant:
un bisbe de Girona es va plantar
davant d'un estornell i l'au, tan fràgil,
li va abaixar severament els fums
al prelat: tan ridícula, la mitra,
vora els dibuixos de l'esbart quan vola.
No és vertical la divinitat, no
té res a veure amb cap ordre jeràrquic.

Segona

El jove és arrogant perquè
constata, satisfet, que posseeix
coneixements que els seus majors no tenen.
Li queden temps i errors per adonar-se
del pes incalculable del que ignora,
per provar d'entendre com va la cosa
i compensar, una mica, els anys d'estupidesa.

Tercera

El goig de trobar humans pels carrers buits,
com el del ruc que troba uns altres rucs.
L'enuig de ser gregari, veïnat
d'uns cans que el volen fer lladrar com ells.
Però té cap valor, aquest lladruc seu?

Tornada

Conduïu-me a la mort
Soc jo cremant pels peus
Soc jo dalt de la pira
Soc jo dins la foguera
Veig l'esbart d'estornells
que volen com jo volo
flueixen dins la flama
lliures sota l'esguard
del meu senyor Jesús
lliures de tots vosaltres

CANÇÓ PER A DUES VEUS*

A PARTIR DE *SONG FOR TWO VOICES*, D'EDITH SITWELL

«Oh Dionís de l'arbre — tu el barbat, tu el madur
Embrancat entre els meus cabells i els braços
Quan s'arrapen sarments al plataner
Vas venir com el vent entre les branques.»

«Cap a la terra del meu cor, oh dona àurea,
deessa del blat de moro.»

«Oh vent, torna a les meves branques.»

«Oh foscor de la terra — Oh maduresa.»

* *Song for two voices*, d'Edith Sitwell: "O Dionysus of the tree — you of the beard, you of the ripeness | Among the branches of my arms and hair | As the boughs of the vine hold the plane-tree — | You came like the wind in the branches." || "And to the earth of my heart, O golden woman, | You are the corn-goddess." || "O wind, come again to my branches." || "O darkness of earth — O ripeness."